

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **V. S.**
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: P.
zastoupen JUDr. Michalem Kalenským, advokátem
sídlem Madridská 762/9, 101 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2016, č.j.: OAM-249/ZA-ZA11-ZA08-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci JUDr. Michalu Kalenskému, advokátovi, se přiznává odměna ve výši 8.228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“). V žalobě uvedl, že správní orgán mu nevycházel podle možností vstříc, čímž porušil povinnost mu danou ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), při hodnocení podkladů nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, čímž porušil povinnost mu danou § 50 odst. 4 správního řádu, nesprávně posoudil jeho žádost, neuvedl v dostatečné míře důvody výroku svého rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil, neuvedl informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami, čímž podle žalobce došlo k porušení § 68 odst. 3 správního řádu. Měl za to, že splnil zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 písm. b) zákona o azylu.
2. V doplnění žaloby namítal porušení § 2 odst. 1, 4, § 3, § 4 odst. 1, § 50 odst. 4 správního řádu, když žalovaný nezákonně akcentoval skutečnosti jevící se ve prospěch žalobce, nedbal, aby při rozhodování podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, nevycházel podle možností žalobci vstříc, nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Namítal rovněž porušení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu.
3. Podle žalobce je zřejmé, že byl v Šachtorsku pronásledován z důvodu náboženství, přičemž podle žalobce správní orgán nesprávně a bez dostatečného odůvodnění konstatoval, že tato skutečnost nemůže být azylově relevantním důvodem. Žalovaný dále zcela nereflexuje skutečnost, že ho obyvatelé ve městě Ugle budou vylučovat a chovat se k němu nepřátelsky, přičemž v tomto ohledu případná pomoc ukrajinských orgánů se jeví spíše formální než skutečně účinná. Žalovaná měl také podle žalobce odůvodnit jeho šance na nalezení práce na ukrajinském trhu práce pro občany z východních částí Ukrajiny, kteří uprchli ze svého regionu, míru nezaměstnanosti a další ekonomické faktory. Žalobce tedy namítal zcela nedostatečné odůvodnění.
4. Ve vyjádření k žalobě žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu, čl. 4 kvalifikační směrnice či zásady správního řízení. Odkázal na podrobné odůvodnění rozhodnutí a navrhl žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.
5. V replice se pak žalobce vyjádřil k některým skutečnostem a trval na tom, že rozhodnutí nebylo žalovaným řádně odůvodněno. Navrhl napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit zpět k dalšímu řízení.
6. Správní spis pak především obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky ze dne 11. 3. 2016; poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 3. 2016; pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 3. 2016; Informaci MZV ze dne 1. srpna 2014 č.j. 110105/2014-LPTP; Informaci MZV ČR ze dne 15. září 2015 č.j. 114527-LPTP; Informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 15. ledna 2015; Informaci MZV ČR ze dne 9. října 2015 č.j. 115045-LPTP, Zpráva o stavu lidských práv na Ukrajině 16. srpna 2015 až 15. listopadu 2015 (HRMMU) ze dne 9. prosince 2015; Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině (UNHCR)-aktualizace č. 2, ze dne 15. ledna 2015 a aktualizace č. 3, ze září 2015;

Informaci MZV ČR ze dne 21. května 2015 č.j. 98848/2015-LPTP; Výroční zpráva Human Rights Watch 2016 ze dne 27. ledna 2016; Výroční zpráva Amnesty International 2014/2015 ze dne 25. února 2015; a v neposlední řadě žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2016 č.j.: OAM-249/ZA-ZA11-ZA08-2016.

7. Soud o věci rozhodl bez jednání, ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), když žalobce i žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasili.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
9. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 11. 3. 2016 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 16. 3. 2016 poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice a konkrétně sdělil, že je ukrajinské státní příslušnosti s místem narození ve městě Šachtorsk. Hovoří ukrajinsky, rusky, trochu česky, trochu anglicky. Je svobodný, bezdětný, politicky se neangažoval, protestantského vyznání, zdravý. Poslední tři měsíce do odjezdu z Ukrajiny bydlel v Uglje (Zakarpatská obl., Tjačivský rajon). Do České republiky cestoval mikrobusem přes Slovensko, kde byl týden v Bratislavě a pak s kamarády autem. Na území České republiky vstoupil dne 8. 12. 2015 na polské vízum (3. 3. 2015 - 25. 8. 2015). Na Ukrajinu se nemůže vrátit, protože je tam válka a také z náboženských důvodů, neboť neuznávají protestantskou víru. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 3. 2016 žalobce uvedl, že se narodil a žil v Šachtorsku. V říjnu 2014 odjel do Kyjeva, kde žil u kamaráda. V listopadu se přesunul do vesnice Uglja na Zakarpatskou Ukrajinu. Tam byl až do vyřízení polského víza a v březnu 2015 odjel do Polska. V Uglje bydlel v rodinném domě známého. Zaregistrovaná je tam i žalobcova matka, která se však vrátila do Šachtorska, žije tam i jeho otec, který má propisku, žije z důchodu a ještě dostává příplatek k důchodu. Sestra žije v Chersonu a bratr s další sestrou v Praze. Fakticky bydlel žalobce v domě po jeho babičce ze strany otce. Práci v okolí Uglji nehledal, na úřadu práce se neptal ani neregistroval. Měl plán, chtěl si vydělat peníze v Polsku. Tam pracoval v zemědělství. Po návratu na Ukrajinu nic nedělal, domlouval si práci v České republice. V České republice byl u své sestry a hlídal jejího syna. V Šachtorsku žalobce 3x do týdne navštěvoval protestantský kostel, měl s návštěvou kostela problémy. Během bohoslužby vtrhli příslušníci DNR dovnitř, vyhrožovali lidem, že jestli ještě přijdou, tak je fyzicky zlikvidují. V Uglje potíže kvůli své víře neměl. Na vojně nebyl. O mezinárodní ochranu v České republice nepožádal bezprostředně po svém příjezdu z důvodu, že hledal jinou cestu, jak v České republice zůstat a také proto, že doufal, že se situace na Ukrajině zklidní. Na Ukrajinu do Šachtorsku se vrátit nechce, protože tam není možné pracovat, studovat, ani vyznávat svou víru, není tam žádná svoboda. Na jiném místě žít nemůže, protože tam společnost nepřijímá. Nikde nemá žádné podmínky k životu, nemá tam žádné příbuzné, na Ukrajině tedy nikoho nemá. Politicky či veřejně aktivní nebyl.
10. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci mezinárodní ochranu neudělil, neboť neshledal naplnění žádného z důvodů dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb.

11. Městský soud v Praze posoudil projednávanou věc takto:
12. V § 12 zákona o azylu je stanoveno: „Ažyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
13. Pokud jde o velmi obecnou námitku žalobce o naplnění důvodů udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu, podle závěru soudu žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu či že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, tudíž nebyl naplněn důvod udělení azylu dle § 12 písm. a) ani b) zákona o azylu. Žádný takový důvod ostatně nebyl uveden ani v žalobě, kde žalobce pouze v obecné rovině rozporoval závěry žalovaného, aniž by uvedl, v čem konkrétně jsou nesprávné. Zdejší soud podotýká, že žalovaný se zabýval možným naplněním důvodů udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu důkladně na s. 3-6 žalobou napadeného rozhodnutí. Zdejší soud se s provedeným hodnocením žalovaného plně ztotožňuje a nemá, co by k němu dodal.
14. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
15. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud kupříkladu ve svém rozsudku ze dne 25. 10. 2017 č.j. 6 Azs 81/2017-32: „K námitce existence důvodů zvláštního zřetele hodných lze konstatovat, že podle ustálené judikatury na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55).“
16. Soudní přezkum správního uvážení provedeného správním orgánem je značně omezený (s výjimkou možnosti uplatnění moderačního práva dle § 78 odst. 2 s.ř.s., které se však vztahuje pouze na řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž byl uložen trest za správní delikt), neboť soud může pouze zkoumat, zda správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil (srov. § 78 odst. 1 věta druhá s.ř.s.). Takové překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití však soud v projednávaném případě nezjistil, neboť žalovaný ve svém rozhodnutí srozumitelně mimo jiné objasnil, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou, která si na život vydělává práci a jeho zdravotní stav je dle jeho vlastního prohlášení dobrý. Žalovaný rovněž uvedl, že na udělení humanitárního azylu

není právní nárok a žalobce se jeho udělení nijak výslovně nedomáhal. Rovněž pak také žalovaný připomněl, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12, a kdy by bylo zcela nehumánní azyl neudělit, nicméně v případě žalobce takové skutečnosti neshledal. Odůvodnění závěru žalovaného o nenaplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu soud považuje za dostatečné, přičemž žalovaný nijak nevybočil z mezí správního uvážení ani jej nezneužil.

17. V § 14a zákona o azylu je stanoveno: „(1) *Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.* (2) *Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“
18. Jak vyplývá ze zpráv o situaci na Ukrajině, nejvyšším trestem, jež lze na Ukrajině uložit, je doživotní trest odnětí svobody, když trest smrti byl zrušen v roce 2000. Soud se pak ztotožňuje s žalovaným, který se otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání na s. 7 – 9 zabýval, nezjistil však žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by žalobce na Ukrajině byl vystaven reálnému nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení.
19. Z uvedených důvodů soud uzavřel, že v posuzovaném případě nebyl dán důvod udělení doplňkové ochrany žalobci dle § 14a odst. 1 ve spojení s § 14a odst. 2 písm. a) ani b) zákona o azylu.
20. Co se týče otázky naplnění nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu (tj. vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu), soud ve shodě s žalovaným dospěl k názoru o nenaplnění nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. V této souvislosti je třeba podotknout, že žalobce před svým odjezdem z Ukrajiny žil v Kyjevě a posléze přesídlil do vesnice Uglja, kde získal registraci k pobytu. Ve vesnici Uglja pak žije i jeho otec. Soud souhlasí se žalovaným v tom, že sám žalobce využil možnosti vnitřního přesídlení se v rámci země, když si zajistil zázemí v jiné části Ukrajiny, konkrétně v Zakarpatské oblasti, tj. v západní části Ukrajiny, kde neprobíhá ozbrojený konflikt, čímž vyřešil problém odchodu z důvodu válečného konfliktu ve východní části země.
21. Soud pak souhlasí s žalovaným rovněž v tom, že případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (žalobce ostatně žádný takový rozpor ani nenamítal). Proto není naplněno nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu.

22. Z žalobcem uvedených a ze správního spisu zjištěných skutečností nelze dovodit existenci skutečného nebezpečí vážné újmy, jak ji předpokládá § 14a odst. 1 zákona o azylu. K tomu lze poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 26. 3. 2008 č.j. 2 Azs 71/2006-82), podle níž reálným nebezpečím ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu je „*nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho*“. Existence takového reálného nebezpečí ze správního spisu ani z tvrzení žalobce nevyplývá.
23. Pokud jde o námitku, že žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, soud podotýká, že žalovaný vycházel z náležitě zjištěného skutkového stavu podepřeného aktuálními zprávami o situaci na Ukrajině, jakož i dalších dokumentů opatřených v průběhu správního řízení, učinil z nich odpovídající skutková zjištění a na základě nich přijal adekvátní právní závěry. Ani tyto žalobní námitky proto soud neshledal důvodnými.
24. Ohledně žalobcem tvrzeného porušení § 2 odst. 1, 4, § 3, § 4 odst. 1, § 50 odst. 4, § 68 odst. 3 správního řádu soud neshledal porušení žádného z vytýkaných ustanovení, když žalovaný řádně zjistil skutkový stav a vzal v úvahu veškerá tvrzení žalobce a další skutečnosti zjištěné v průběhu správního řízení. Rovněž z odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečně jasně seznatelné, jakými úvahami se žalovaný při vydání svého rozhodnutí řídil a proč žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany neshledal důvodnou.
25. Poněvadž soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
27. Ustanovený zástupce žalobce JUDr. Michal Kalenský, advokát, jemuž v souladu s § 35 odst. 9 větou první s. ř. s. platí odměnu za zastupování stát, provedl ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem (§ 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), a písemné podání (doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. g/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Za jeden úkon právní služby mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb.), která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Za dva úkony právní služby tak ustanovenému zástupci náleží 6.800 Kč, přičemž vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce je plátcem DPH, se tato částka zvyšuje o částku odpovídající dani, tj. o částku 1.428 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce žalobce tedy činí 8.228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. ledna 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně